

# Pókokról.. 1.



Horváth Benedek 2. évf. (SZÍN-VONAL AMI, Zalahaláp)

Lektorált változat

---

*A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2016.*

---



Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

**Kerégyártó László:**  
**Szerelem**

II. helyezett lett:

**Dél Tamás:**  
**PÓK-OK**

III. helyezett lettek:

**Varga Katalin: A fekete özvegy**  
**valamint**

**Dobrosi Andrea: Cincérharc**  
**című írása.**

**Gratulálunk!**

**Czégény Nagy Erzsébet: Pók Áron esete Zöldikével,  
a levelibékával**

Elmesélek nektek egy különös esetet,  
mi egy nagy lábú pókkal minap megesett.  
De nem ám csak úgy az ujjamból szoptam,  
a valóság videójából fotóztam.

Pók Áron egy természetes fajta,  
a keresztes lovagok hős lovagja,  
egy csodálatos harmatos hajnalon,  
buzgón, serénykedve hálót fon.

Halad is szépen a munka,  
vékony selymét ágakra húzza,  
körbe-körbe, vidáman járva,  
még a felkelő nap is kacag reája.

Hajnali csepp pihen az hálón,  
szélére bújzik a hős Pók Áron,  
s lesben állva, megmerevedve  
vár a prédára a beste.

Eközben a reggeli fényben  
Zöldike ébred egy falevélen.

Nagyokat pislog a világra,  
várja egy új nap csodája.

Fickándozik, ugrik kettőt-hármat,  
hátha eleségre találhat.

Lebben a faág, rezdül a levél,  
egy távoli ág - ez még belefér -,  
s landol máris valamiféle

könnyed, légies csodasövényre.

Gondolja ő, de a valóság az, pókhálóba  
ugrott e kedves kis mamlasz.

S bárhogy is próbál szabadulni,  
a háló nem enged, nem kezd lazulni.

Pók Áron mindezt örömmel nézi,  
lesz már ebéd, éhesen reméli.  
Hosszú lábaival előre szalad,  
hogy elkapja - jó nagy a falat -,  
részmeél, ez bizony harc lesz a javából,  
s vadul előre ront, heves tüze lángol.  
De hoppá! A mi kis zöldikénk  
kiengedi bőréből a mérgező nedvét.  
Éppen csak el tud hátrálni Áron,  
s rájön, ez biz' nem leányálom.  
Ebből sem lesz ebéd, már tudja,  
de ettől bizony nagyobb most a gondja.  
Félti a hálóját, mit oly gondosan font,  
még széttépi e ficáncoló bolond.  
Visszahúzódik a háló szélére,  
s parányi agyát készti cselekvésre.  
Aztán villámgyorsan Zöldikéhez szalad,  
s egyenként bontja le róla a fonalat.  
S lám, nem telik el sok idő, végre  
földre pottyán Zöldike, a pókháló réme.

Hát, így történt meg a fura eset,  
Hogy Zöldike, a leveli béka,  
Pók Áron által fogoly,  
majd később szabad lett.

### **Dobrosi Andrea: Cincérharc**

Pók Pálné, Pók uram felesége,  
legyet fogott férjének ebédre.  
No de asszony, te pontosan tudod,  
a légytől mennyire rosszul vagyok!

## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

---

Én most valami pikánsra vágyom,  
egy cincér lenne a kívánságom...  
Rendben van, Pál, hát akkor úgy legyen,  
majd én megeszem, elvagyok legyen!

Amíg emészték, te lesd a cincért,  
dolgozz meg érte, a teringettét!  
Tegyéél-vegyéél, ne csak mindig egyéél,  
a pókok között te Pók Úr legyéél!

Mégis, te asszony, mi történt veled,  
kereszties lovagod nem ismered?  
Nekem egyedül te vagy a cincér,  
a legyet felejtsd, jöhet a cincér!

Inkább tovább korogjon a gyomrom,  
de nyolc lábad nekem cincért hozzon!  
Az igazi Pók Pálné csak ilyen,  
cincéréért is megküzd hősiezen!

Jól van no, mit akarsz, megkaphatod,  
de ebéd után pihizni fogok!  
Nem lesz vacsora, se cincér, se légy,  
én csak pók vagyok, nem csicska, cseléd.

Nocsak, nocsak, mi ez a lázadás?  
Csak nem behálózott valaki más?  
Nem, Pál, én hálóztam be a legyet,  
engem meg az, ki csak cincért szeret!

Vagy úgy, asszony? Inkább téged eszlek!  
Imádom a hátadon keresztet,  
meg ahogy a pókfonalad rezeg.  
A többire meg... nagy ívben teszlek!

## Boda Zsófia Borbála (Buksi): Pókcsalád

A pók  
Apja:  
Pókpapóka.

A pók  
Anyja:  
Pókmamóka.

A pók  
Fia:  
Pókpálka.

A pók  
Lánya:  
Pókpannika.

Pók-  
Hálóban  
Pókunoka.

Ringatja  
A pók veje,  
Véget ér  
A pókmese.

## Kutasi Horváth Katalin: Fejtor

Már csaknem egy éve, hogy kinéztem magamnak ezt a sarkot. A levegő páratartalma - bár a párologtatót többször kellene utántölteni -, az állandó hőmérséklet - ugyan gyakrabban ránk férne egy kis szellőztetés -, a ritka és enyhe légmozgás mind e mellett a hely mellett szólt. Remek a le- és a kilátás is, elég sűrűn akad vadászsákmány itt.

## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

---

Nyugis hely ez, nem piszok-, és főleg nem pókfóbiás a tulaj. Ha egyáltalán ezé a ficsúré ez a lakás... Nemigen tölti be a teret, szinte mindig csak tétlenül heverészik. Látogatókat nem fogad, semmi izgalmas vagy változatos soha nem történik itt... Hoppá! Vagy mégis?

- Hé, Pók Ica! - lepett meg váratlanul merengésemben lakótársam, s így folytatta: - Mit gondolsz, nem kéne a szép kis hálódat felszámolni? Vendéget várok! Túl szembetűnő a mestermunkád! Nem a legjobb helyen vetted meg ezt a csinos kis hálót...

- Lassan a testtel! Beszéljük meg... Tán kivetted a hálódat valakire? - fordultam hozzá kérdőn. Még soha nem szólított meg, nem is gondoltam volna, hogy valaha is észrevesz.

- Ami azt illeti, igen, de mi közöd hozzá?

- De nagy a szád! Vigyázz... régóta figyelek, sok terhelő bizonyítékom van ellened! Amúgy meg hiába is akarnál pókhálót vetni kedvesed szemére, előbb-utóbb magától is rájönne az igazságra, így is, úgy is lepleződik valódi lényed! Úgysem tudsz kibújni a bőrödből.

- Könnyű a pókhálót elszakasztani!

- Igaz, megsemmisítheted a hálómat, de újat szövök. Eltaposhatsz, de akkor búcsúzz el a szerencsédtől is! Ha meg arra gondolsz, hogy könnyű kijátszani, megtéveszteni választottadat, figyelmeztetek: tévedsz! A szerelmes szív sok mindent elnéz, megbocsát, jóra magyaráz, de attól még látja a hibáid! Lusta vagy, rendetlen, közömbös a porra, szegény növényeid már fuldokolnak... s ha nem jönne ide a kedvesed, észre sem vettél volna, soha nem szólítottál volna meg!

- Azért, mert egy pár napja orvul figyelsz, még nem tudsz rólam mindent!

- Pár napja? Semmirekellő, naplopó! Már hónapok óta elnézem, ahogy ábrándozol, úgy teszel, mintha világmegváltó dolgokon mélnél, aztán leírod gondolataid, hogy el ne felejtse őket, mintha olyan nagyon fontosak volnának... Azok a bolhányi betűk! S mire mész velük? Mi hasznod belőlük?

- Most mit vagy úgy oda? - kérdezte, s mielőtt folytatta volna, végigfutott agyán a felismerés... Nem tudta, hogy egy hálóhosszon vagyunk, azaz a szívébe, lelkébe látok, amolyan Szóló Tücsök módjára.

Éreztem meglepődését, a hangosan fel nem tett kérdések vibrálását:

- Ez most Tóth Árpád-osat játszik? Megkérdőjelezi az írás értelmét? Mindjárt el is köszön, s egy „Jó éjszakát!” kíséretében hátat fordít.

Fennhangon azonban ezt szegezte nekem:

- Te annyira más vagy? Én a betűimet szövögetem, te meg a selymedet. Te sem csinálsz túl sok mindent, csak ücsörögsz a hálód közepén, legfeljebb néha keresel egy félreesőbb szálát. Én az agyamat erőltetem egy kicsit, te meg a szövőszemölcsöidet. Én a tollammal ügyeskedek, te meg a szövőkarmaiddal. Alkotunk, behálózunk, lépre csalunk... Mi a különbség?

- Hisz mindez a lényemből fakad! Így vegetálok! Hogy mérhetnének össze kettőnk tevékenységét? Szabadon járhatnál-kelhetnél, sokkal nagyobb lehetne a léttered, színesebb az életed! Miért nézel le? Azaz lenézően fel? Én a lehetőségeimet lényegében teljesen kihasználom a pókságom korlátain belül, te viszont a sajátjaidnak egy picit töredékét se!

- A mindenségit! - morogta inkább csak magának, mint nekem. - Igaza van ennek a légyfalónak! Látszik, hogy négyszer annyi szeme van, mint nekem... Na jó, elismerem... De mi legyen a hálódoddal?

- Marad!

- Na de...

- Hasonló hasonlónak örvend! Az a lány tán észre sem veszi! Gondolom, amúgy is mással lesz elfoglalva... De ha mégis, valószínűleg nem akad fenn rajta...

- És ha...

- Mondd azt, hogy direkt tartasz, s hogy hasznodra vagyok! Ártalmatlan, ám igen romantikus a jelenlétem, ráadásul hatásosabb vagyok, mint egy négylevelű lóhere, amit soha nem sikerült találnod még... Én meg csak úgy itt vagyok, épp kapóra.

- Na tessék. Ilyen egyszerű. Majd mesélek neki Pongrácz grófról, meg a „pénzügyminiszteréről”, a keresztes pókról, akinek segítségével meg akarta nyerni a lutrit... Biztos díjazni fogja!

- Ehhez nem értek. De az íráshoz mintha nekem is lenne közöm. Valami homályos ösztön ezt súgja...



## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ni csak, mi elő nem jön! Öntudatra ébresztettem az ősi nyelvek meg az ábécék titkainak őrzőjét! De honnan tudhatnál az ősi székely-magyar rovás ábécéről, ami valamelyik ősd hálójában fellelhető geometriai alakzatokból állt össze?

- Persze, hogy nem tudok róla, mint ahogy Tóth Árpádról sincs fogalmam, Pongrácz grófról is csak most hallottam, nincs ismeretem a székelyekről, a rovásírásukról pláne nincs elképzelésem, és...

- Egyáltalán hogy vagyunk képesek beszélgetni? Kész örület!

- De hisz nem is szólaltam meg! Most is hallgatok!

- ?

Éles, hosszas csengőszóra ébredtem. Arra eszméltem, hogy pókká váltam. Hogy kívülről szemlélem magam a hálóból, de valahogy egyszerre vagyok vadász és áldozat. Önkéntelenül is felnéztem a sarokba. Ott voltam. De hogy lehetnék két helyen egyszerre? Érzem az ágy rossz rugózatát, de érzem ruganyos selymem rezdülését is. Mi történhetett? Létezik ilyesmi? Melyikünk induljon meg az ajtó felé?

Míg ezen morfondíroztam, hallottam, hogy csikordul a kulcs a zárban, s Ila jött felém nagy hévvel.

- Te semmirekellő! Nem volna ideje végre felkelni? Gyerünk, mert ebből a szerkesztőségéből is kivágnak! Készülj, egy-kettő!

- Mit művelsz? - kérdeztem riadtan, mikor Ila kérdés és gondolkodás nélkül nekiállt dérrrel-dúrral porolni, s egy jól irányzott mozdulattal leverte a pókhálót a sarokból... Én meg próbáltam nyomon követni lakóját, kitalálni, merre futhatnék, menekülhetnék, menteni akartam nyomorult kis életem... Míg egyszerre csak úgy éreztem, belém költözött a kiebrudalt pók, menedékre talált bennem, ám Ila lerántotta rólam a paplant, s a következő ütést rám mérte a porolóval. Fuldokoltam, képtelen voltam feleszmélni. Határozottan agyoncsapta szerencsémet, lecsapkodta rólam múltamat, ellehetetlenítette jövőmet.

Egy képtelen színjáték részese lettem, időre volt szükségem, hogy értelmezsem a történeteket. Pillanatok alatt magamra vettem néhány göncöt, összekapkodtam pár apróságot, s kimenekültem szorult helyzetemből. Futottam, mintha nyolc lábam lenne, hogy minél messzebbre jussak... Kimerülten roskadtam le egy padra.

- Úristen! Behálózott ez a nő, megmértelyezett, bábót csinált belőlem. Felemésztett, kiszívta erőmet, lelkemet, akaratomat... Figyelt, beférkőzött a tudatomba, átalakította mindennapjaimat, szokásaimat, nem hagyja, hogy magam lehessenek. Az ő szemével kezdtem látni. Lassan eggyé váltam volna vele, miközben én teljesen megsemmisülök. Ezért változtam álomban Pók Icává, hogy ezt észrevegyem végre, hogy lehulljon a háló a szememről, hisz több szem többet lát, s hogy korlátaimon belül szabadon szabadgálhassak saját útvesztőmben, sorsom kusza labirintusában... A körmönfont Ila a vesztemet akarta. Kezdetben én próbáltam elejteni őt, de mire felocsúdtam, már én voltam az ő hálójában. Nőstény! Egy kannibál! Kész csoda, hogy még élek! Befurakodott az életembe, lecsapott gyenge pontjaimra. De most végre felébredtem! - futott át villámgyorsan az agyamon.

Tudtam, mit kell tennem, hisz Ilát még otthon találok, nálam. Elég volt! Menezstem. Visszakérem a kulcsot, kiutasítom a lakásomból és az életemből, megszabadulok körém font hálója utolsó maradékaitól is. Persze, befejezem, amit Ila elkezdett. Kitakarítok. Jó, hogy nekiállt! De nemcsak az otthonomban, hanem életemben és gondolataimban is rendet kell raknom...

### **Bornemisza Attila: A Pók**

A monda szerint Pallas Athéné teremtette a pókot.

Ezt a negyvenezer fajtájú kis rovar.

Egyszer egy szövés-fonás versenyt hirdetett,  
és a versenyt egy halandó lány nyerte meg, mert  
a szövés-fonás mesterségében legyőzte őt!

Athéné féltékeny lett a lány szépségére  
és fölényes mesterségtudására, és bosszúból  
pókká varázsolta Araknét, mert így hívták a leányt.

Így írja a görög mitológia, de a pók maga mestere a munkának,  
a szövésnek, a fonásnak és ezüsthálói remekek.

Táplálékát is így szerzi meg és mindenütt megtalálható.

Óh, te kis teremtménye Istennek, Athénénak:  
az egész világon megtalálható vagy.

## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

---

Negyvenezer alfajoddal példa és útmutatás vagy!  
Hálódid útjelzők, mert mindig északnak fonod meg a hálód.  
S várod a zsákmányt, mely mindig délre repül.  
Kis utazója vagy te a nagyvilágnak, s mondják,  
ahol megjelenysz, szerencse ül, s a házak is otthonaid.  
Néha csípsz is, az igaz, de mérgeiddel gyógyítasz is néha.  
A földgolyón honos kis állat, mondd, eléd ki állhat?  
Hisz becsomagolod a hálódba került kis utazókat.  
Ilyen a holnap, de nélküled nem élhet ember, se állat.  
Rokona vagy te az atkáknak és a skorpiónak.  
Mérgeid ugyan veszélyes, de nem halálos az emberre.  
De táplálékkod így szerzed te meg, kis remek teremtmény.  
Védett állat vagy te, a legyek ellensége,  
de bármilyen rovar fajod elesége. Hogy élj.  
Kis mérnökei a természetnek, hálótok és csapdátok titok,  
de különös életetek kivételesen bámulatos.  
A pókok a rovarvilág szuperhősei, erős hálót szőnek.  
A Csendes-óceán déli részén a pókok hálójából készítik  
a halászathoz használt hálókat a halászok.  
Elősegítik a Nephila pókok hálózövését  
két bambuszág között, majd halászatra használják a hálóikat.  
Ezek a kis mérnökök segítenek halászni is nekünk. Egy pók évente  
kétezer rovart eszik, elősegítik a biológiai védelmünket,  
mégis megöljük őket, holott védettek valamennyien.  
Félünk, pedig emberre nem veszélyesek, még a félelmes madárpók sem.  
Pedig sokunk arachnofóbiában szenved,  
beazonosítjuk meséinket a valóságba.  
Hát ennyit a pókról, aki a világ mérnöke, im bekerült e költeménybe is.  
Ne bántsuk őket, védői kertünknek és lakásunknak,  
legyektől és férgectől hálóikkal óvják a házunk, kertünk.  
Kis pókok és nagyok, éljetez tovább velünk, kis védett állatok.  
A pók van, lesz és tőlük nyugodtan élhetünk és alhatunk...  
Isten állatkái! Versben így írjuk dalunk: Pók, az Isten mérnöke:  
Ne félj tőle, ember, ne félj tőle!!!!

## Lám Etelka: A pók

Csendben ülök a kényelmes fotelban,  
gondolatok jönnek és mennek,  
és ekkor a viharos szél csillogó  
esőcseppeket hoz magával

halkan megkopogtatva ablakomat.

Alig pislákol a fény nálam,  
csak egy fehér gyertyám ég, lobog,  
melynek tüzes lángja visszaverődik  
és körbe-körbe sétál szobám falán.

Figyelem a szobámba hívatlanul  
beköltözött fekete pókot.

Szorgalmas munkáját  
a szobám egyik sötét sarkában  
megbújva szövögeti.

Egy csodálatos selyemhálót.

Elgondolkodom, játszom a gondolattal...

ha lerombolom, szétszakítom  
csodás, szótt hálóját,  
vajon újrakezdi-e majd?

És elmosolygok rajta, hiszen tudom a választ,  
íme a pók:

sohasem unja meg a szövést,

nem, mint az ember,

mely lusta és hamar kedvét szegi,  
ha újra és újra kell csinálni valamit.

De sokszor hallom, hogy a pók  
szerencsét hoz a házhoz: hát ne bántsuk!

Igen, ő a munkáját végzi.

Mindenkinek megvan a feladata ebben a földi életben!

Vigyázzunk a fekete pókokra és a szerény szürke pókokra is!

És tanuljunk tőlük, mindig lehet újrakezdeni...

És akkor szerencsénk is lehet...

Lassan a napsugarak is beköszöntöttek a szobába,  
s finom, bársonyos szellők lengedeztek az ablakon át.  
És a pók selyemszálból szőtt hálója is készen van már.

**Boda Zsófia Borbála (Buxsi): Pók**

*/Avagy tömören a pókról/*

Én vagyok a  
Pók,  
Lábaim száma  
Nyolc.

A száraz  
Otthonom  
Jó meleg,  
Szép sarok.

Eledelem  
Egy - két szúnyog,  
Mit hálóban  
Fogva tartok.

**Golán Angéla Gabriella: Remekmű**

Egy reggelen a fényben  
álomittasan léptem  
a párolgó szabadba,  
egy gyöngysorra akadva.

A fákat harmat lepte,  
s én halkán, elmerengve  
kerültem meg a művet,  
kérdvén: Vajon ki küldhet

nekem egy ilyen ékszer?  
S a szemem rezgést észlelt.  
A gyöngyháló tövében  
ekkor mozdult meg éppen

egy ismeretlen árnyék.  
S lám, élelemre várt még  
a kertünk csodapókja:  
e remekmű szabója.

### **Gabó: Ármányok hálójában**

Megint Nála járt!  
Érezhette teste vonagló ritmusát.  
Aztán újra fagyos, rideg a táj,  
Otthona ablakán kinézve megszűnik a külvilág.  
Magányos harcot vív lelke tomboló viharában.  
Arcának izmait édes és keserű felvillanó emlékek  
színjátéka mozgatja.  
Gondolata, mint egy tör, szíven döfi, és újra tölt.  
Aztán van, hogy a sebet gyógyítja,  
Lapjával a vérzést csillapítja.  
Könnyel futott üveges tekintetében ott a lány,  
Egy ismerős arra jár, köszön neki, de ő ebből mit se lát.  
Hezital a lelke, akarja még a lányt  
Azok ellenére, amit csinált.  
Ki csalfa volt és életét tönkretette,  
Ezen merengve tekintetét valami külső hatás érte.  
Szobájában felnéz a plafonra,  
A sarokban, hálójában pihen egy pók, ami a figyelmét  
elvonja. A kis lény nem mozdulva,  
Lelkének tusáját ugyan felfogja?  
Hisz ott van vele, figyel rá,

Mit is tehetne, hisz prédára vár.  
Ahogy figyelme ráirányul, érdekes érzés ejti rabul.  
Pók és ember ritka páros,  
Külön világ, most mégis határos.  
Elsőre mi bevillan, gondolatai úgy lekötik, hogy már  
lakásával sem törődik.  
Közelebb lép hozzá és azt gondolja,  
Ugyan mióta él itt hálójában ilyen nyugalomban.  
Mindent tudhat róla, láthatja, mit érez,  
Hozzá fordul, és ezért kérdez:  
- Mondd, mit tegyek?  
A lány egy csalfa férfi miatt hamis illúziókat lát,  
Szeme nem látja a valót.  
- Tőlem megérdemli a megbocsájtást, a jót?  
Történt aztán, hogy megnyílik a lány,  
ezt az arcát sose látta tán.  
Megváltozott minden, új lapok járnak,  
Ki addig párja volt, most a harmadikat játssza.  
Forduljon el végleg, vagy tehetne rosszabbat?  
Ezt a hármast bombaként robbantva,  
A szilánkoktól sebezve ebbe mindenki belerokkanna.  
Így térjen vissza szeretett zugába,  
hogy maradhatna így férfi, volt párja udvarában?  
Ha lassan is, de már tudja,  
Azzal, hogy valaki bántotta, nem ez a megoldása.  
A kis pók csak figyel, és magából ezt árasztja:  
Hagyj időt rá, míg majd magától látja,  
Azt, amit eldobott, az volt az ő igazi világa.  
Hagyd, hogy rájöjjön, ne Te mondd meg néki,  
Hogy a hamis képektől többet érsz, és lehet, idővel ő kéri.  
Mebántott nagyon, ezt le kell nyelni,  
Tenni semmit se tudsz, csak csendben elviselni.  
Köszönd meg, mit adott, legyél hálás érte,  
És emelt fővel veszítsd el, ha ő ezt kérte!

Megköszöni barátja tanácsát, elzárja jó mélyen,  
Meseszerű volt az egész, de megtörtént tényleg.  
Így lett pók és emberből, mi ritka páros,  
Külön világ, de most mégis határos!

### **Hanyecz István (shf): Tarantula, a pókok királya**

Gyilkos madárpókfélék hazája  
a vadregényes Ausztrália világa,  
itt él Tarantula, a pókok királya.  
Finom, szép selymesszőrű a ruhája.

Az élővilágban ismert sok fajtája,  
gyűjtőknek kedvenc háziállata  
a tarantula lett, a pókok királya,  
remek vadászként ismert fajta.

Ügyesen becserkészi áldozatát,  
gyorsan fecskendezi rá mérgét,  
mellyel megbénítja az áldozatát,  
és hálóval fonja be zsákmányát.

Védett állatként tarjuk Ausztráliában,  
de akad faj, ismeretlen számunkra,  
ausztrál pókok királya a tarantula,  
olaszoknál szépen szól a tarantella.

### **Kutasi Horváth Katalin: Békakaland**

Panka nagyon szerette az állatos meséket. Anyja is gyakran felolvasott vagy kitalált neki ilyeneket, de nagyanyja sokkal több történetet tudott fejből, és némelyik annyira valószerű volt! Néha alig tudta kivárni, hogy



## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

is végződnek, minél hamarabb be akarta habzsolni az újabb élményeket, ismereteket.

- Mama, tudsz valami igaz mesét? - kérdezte megint váratlanul egyik délután Panka a nagyanyjától.

- Talán akad valami a tarsolyomban! - hallotta a választ a kislány, miközben egyfajta ravasz mosoly is megjelent nagyija arcán, aki ilyenkor mindig valamilyen természetfilmet próbált felidézni gyorsan, hogy kielégíthesse unokája mesevágyát és kíváncsiságát, s nemsokára elő is állt kissé kikerekített történetével:

- Merre jártál, fiacskám? - kérdezte a kis békát a mamája, miután felismerte.

- Hogyhogy „miután felismerte”? Hisz a saját porontya!

- Tudod, Panka, nem is volt olyan könnyű rájönnie a békamamának, hogy a fiacskáját látja, mert az ijedtségtől a kis ugribugri csaknem kifehéredett, és nagyon furcsán, tétován, lelassulva mozgott, aligha lehetett azt ugrálásnak nevezni!

- Értem. Biztos elkódorgott a kis tapasztalatlanka...

- Pontosan így történt! Szabadnak érezte magát, figyelmetlenül, gyanútlanul ugrándozott a szebbnél szebb virágok között, mikor egyszer csak...

- Talán egy gólya repült arra?

- Nem... Nyugtalanka!

- Nem kérdezek bele többet...

- Szóval egyszer csak ahogy felugrott, fent is maradt!

- Hú, nem csapsz be, mama, hallottam ám a gravitációról!

- Igen ám, de ez a kis béka fennakadt egy pókhálón.

- Ááá, nincsen akkora hálója a póknak, hogy megtartsen egy békát!

- Sokkal erősebb ám az a háló, mint hinnéd!

- Akkor is túl nagy hozzá egy breki, hogy ilyesmi megtörténhessen... Miféle pók lenne képes ekkora hálót szőni?

- Egy Nephila komaci pók, Dél-Afrikában! Kisebb madarakat is képes megfogni.

No, most aztán elállt Panka szava, mert soha nem hallott erről a fajtáról, de ilyen nevet nem lehet csak úgy kitalálni! Nagyanyja igazi történetet mesél! Most már igazán kíváncsi lett erre a békafogó pókra.

## PÓKOKRÓL... 1.

---

- Mesélj még róla!
  - Ő a máig ismert legnagyobb testű hálót szövő pók, a nősténye egyenesen óriási.
  - Mégis mekkora?
  - Nagyjából ekkora - mutatta hüvelyk- és mutatóujját jó 10-12 centire szétnyitva nagyanyó. Ilyen messzire vannak a lábai egymástól... Akkora, mint a te kis tenyered.
  - Vajon miért ennyire hatalmas?
  - Talán azért, hogy minél több utódnak adhasson életet...
  - Képelem, mekkora hálót sző egy ekkora jószág! Vagy ekkorát! - tárta szét kezeit vagy fél méteresre a kislány.
  - Még nagyobbat! - fogta meg gyengéden és nyitotta nagyobbra, csaknem méteresre Panka karjait nagyanyja, miközben azt is elmondta, azt hitték a tudósok, hogy kihalt már ez a pókfajta.
- Ott tartottunk, hogy a kis kétéltű csapdába került... A pók persze érezte, hogy nem egy átlagos, gyenge rovarról van szó, hanem valami sokkal nagyobbról, de türelmesen kivárta, míg kifárad a mi kis békánk.
- Szegény!
  - De hisz mondtam, hogy visszament a mamájához...
  - Igen, de úgy beleéltem magam, el sem tudom képzelni, hogy úszhatta meg!
  - Amikor a pók megközelítette féltett kis védencünket, megpróbálta megölni - itt elszontyolodott Panka, de nemsokára felderült az arca. - Rájött azonban, hogy brekusunk bőre mérgező anyagot választ ki magából, így aztán képtelen megenni... Vissza is vonult hálója közepére.
  - És hogy tudott kiszabadulni a béka?
  - Nem fogod kitalálni!
  - Áru!d már el, mami!
  - Ott ücsörgött a pók a hálójában, arrébb meg ott lógott belegabalyodva a csapdába a szegény megrettent zöldfülű. A pórul járt vadász meg egyre csak tanakodott. Nem tudott mást kiokoskodni, mint hogy megszabadul a hálóját elrontó, ám azt elhagyni képtelen behatolótól.
  - Csak nem a pók maga segített a békának?

- De igen! Körülötte elszaggatta, megrongálta a hálót, a brekusz meg lepottyant... Nem tudta hasznát venni, zavarta a jelenléte, így nagy kegyesen elengedte.
- Mérges volt rá, hogy mérges, pedig neki is van mérge! - játszott a szavakkal Panka. - És mit mondott a béka a mamájának?
- Az igazat.
- És nem haragudott érte a békamama?
- Persze, hogy nem. Az igazságért hogy haragudhatott volna meg? Örült, hogy porontya ilyen szerencsésen megúszta a kalandot. És még mondani sem kellett neki, hogy legközelebb legyen sokkal figyelmesebb, körültekintőbb, hisz a maga kárán egy életre megtanulta... Azt már el is felejtette megkérdezni Panka, hogy sikerült-e megjavítania a póknak a megrongálódott és szándékosan is megrongált hálóját, mert a megmenekült áldozat állapota és jövőbeli sorsa jobban lekötötte fantáziáját és figyelmét, mint a „kegyes” vadász általa jelentéktelennek tartott kára. Nem tudta sajnálni a hoppon maradt óriáspókot, de örült annak, hogy fajtája nagyon távol él az ő kis világától...

### **Nagy Antal Róbert: Pók és a pókok**

Pók Péter életét teljesen átszőtték a „pókságok”. Péter „pókságnak” nevezett az életében minden olyan eseményt, történést, ami valamilyen formában köthető a pókokhoz.

Nem hazudtolta meg különös családnevét: Pókként sokat foglalkozott az állatvilág pókféléivel. Vezetékneve eredete után soha nem kutatott, nem kérdezgette a szüleit. Még akkor sem érdeklődött, mikor az iskolában csúfolták az osztálytársai, vagy kinevették a fiatalok egy-egy bemutatkozás után.

Gyermekkorában különös vonzalmat érzett a keresztes pókok iránt. Órák hosszat tanulmányozta szebbnél szebb alkotásait, a nyári napfényben csillogó-villogó pókhálókat. Mindig boldogsággal töltötte el, ha láthatta egy-egy szárnyas rovar hálónak való nekirepülését, fennakadását.

Ámulva nézte, amint az ügyes kis ragadozó behálózza vergődő, szabadulni próbáló áldozatát.

A lányok is csak mosolyogtak rajta. Bátortalan és ügyetlen csajozásai során nem hitték el, hogy neve nem valamiféle becenév, hiszen magas, nyúlánk természetével, hosszú végtagjaival testalkata leginkább egy pók-majoméhoz volt hasonlítható.

Felhőtlen, de magányos agglegény évei alatt békés szimbiózisban éldegélt a pókokkal. Takarítani, port törölgetni kifejezetten utált, így a kis nyolclábú teremtmények a lakás összes sarkát, szegletét belakhatták.

Tévét ritkán nézett, inkább olvasott. Ez módfelett érdekes volt, hiszen még felnőttként is olvasási nehézségekkel küzdött. Talán emiatt is elsősorban a képregényeket szerette. Kissé gyermekteleg lélekre vallott, hogy harminc éves korában is nagy kedvence maradt a Pókember. Megfilmesített változatát is több alkalommal kikölcsönözte a videotékából.

Egy, a pókok számára baljós napon megismerkedett Etelkával. A lány teljesen behálózta Pétert. Egy hónap ismeretség után odaköltözött hozzá. A pókok napjai meg voltak számlálva. Nemcsak Etelka rend- és tisztaságmániája volt számukra végzetes, hanem a lány pókoktól való rettegetése, túlzott félelme miatt is pusztulniuk kellett.

Péter soha nem értette, hogy ha ő egyszer Pók, hogyan lehet a feleségének pókfóbiája. Emiatt gyakran viccelődött, ugratta az asszonyt. Etelka ezt nem igazán díjazta, de szerette Pókot, meg volt vele elégedve. Peti egyrészt eleget tett kérésének, és rajta kívül egy pók sem maradhatott a lakásban. (Pók megrögzött pókvadász lett. A kis ízeltlábúaknak esélye sem volt. Egy sem volt hosszú életű második emeleti otthonukban.) Másrészt Etelka irányított, Pók helyett ő hordta a nadrágot. Megtarthatta teljesen profán vezetéknevét, a Horváthot. Soha nem lett Pókné.

A kis pókok sorsa Pók Péter lakásában tragikusra fordult, nem maradhattak. Sajnos kis Pók sem érkezett, pedig Péter nagyon vágyott már egy gyerekre. A párja meddő volt.

Péter nem akart válni, mégis elváltak. Bánatát, csalódottságát egy mediterrán út során próbálta enyhíteni. Egyedül ment.

Nem tudni, hogy pontosan hogyan is történt. Péter a gondolataiba mélyedt. Talán gyönyörködött a tájban. Lehet, hogy a pókféléket is tanulmányozta. Egy biztos: egy fekete özvegy volt.

A férfi éles, tűszúráshoz hasonló fájdalmat érzett a jobb kezében. Görcsös hasi- és mellkasi fájdalmai voltak. A szemhéjai megduzzadtak. Nem kapott levegőt, összeesett.

Az emberek a tengerparton voltak. Rosszullétét, vergődését, földre zuhanását nem látta senki.

Csak pár óra múlva talált rá egy arra sétáló pár. Már késő volt. Pókot egy pók ölte meg.

A fekete özvegy csípése ritkán halálos. Pók Péter is tudta ezt, de talán mindig is ilyen halált álmodott meg magának.

### **Győri Nagy Attila: Halálos csók**

Pókasszony buja potroha,  
Hadd legyek én az ostoba,  
Kinek sorsa lesz mostoha.

Te vagy a végzetem, tudom,  
Én mégis feléd rohanok,  
Pedig csalfa a mosolyod.

Fényes királynőm vagy nékem,  
Mielőtt ölsz, csókolj, kérlek,  
S tudom, ott állok majd tétlen.

Feladtam józan létemet,  
Beléd szerettem tévesen,  
Szívjad, csak szívd a véretem.

Fekete özvegy, szorítsál,  
Fonaladon ne lazítsál,  
Végső leckére tanítsál.

Én, az örült beléd látok,  
De magamat mégse szánom,  
Gyilkos keringőre vágyom.

Mitől vagy te nekem vonzó,  
Ha nem leszek más, csak torzó,  
Kiszáradt, üresen porzó?

**Both Péter: Aracnofóbia**

/ óda a fekete özvegyhez /

Hálót szőtt az éj, hűsült a tikkasztó meleg,  
Elültek a mocskot faló szemtelen döglegyek.  
Ébredt a kis vadász, s mint kinek félnie kell,  
Csendben indult portyára a közelgő éjjel.

Piciny pók a falon és fenn a plafonon  
Csendesesen siklott a csillogó fonalon.

Megfogta az első prédát, befalta ízletes nedvét,  
A kövér szúnyog nem rontotta többé senki kedvét,  
Vékony erős fonálkákból hálócsapdákat szőtt,  
Ezer rovar életétől ereje megnőtt.

Picinyke póknak hatalma isteni,  
Apró kis testében a halált cipeli.

Tudta már, mérgével mi mindent tehet,  
Megtart egy hatalmas tarka tehenet.  
Görcsbe rántva feküdt az óriási halott,  
Látta még az apró vérvörös napot.

Picinyke pók a falon... veszélye kívül a tudaton,  
Félelem és undor a megriadt arcokon,

Menekül tőle a legbátrabb ma is,  
Tudja ezt a néhány centis „kis hamis”.  
Hirdeti hátán, büszkén a címerrel,  
Ha akarlak, téged is legyőzlek, „nagy ember”!!!

### **Dittrich Panka: Fikció egy pók hálójára**

vérmes vágyak legelőjén  
szelíd úszó lepényjén  
ott hintáztál engem várva  
járt a kezed járt a lábad  
nyílt a szájad folyt a nyálad  
lepled édes fehér ágyad  
és rám várva várt csodálat...

szűk a szövet szít szabálya  
neked lelet nyoszolyádba  
benned javam benned hálva  
pókhálódnak szorítása  
folyt a szívem folyt a lárma  
nincsen szünet nincsen már ma  
nem szerelem holt vadászat...

### **Petres Katalin: Analízisben**

Megöl a magány, Professzor úr!  
Apámat nem ismerhettem meg,  
anyám példáját kell követnem,  
ki felemésztett több hímet...  
- szólt sóhajtva nyolc karcsú  
lábát kinyújtva a rendelő sarkában  
hálóját szövő fekete özvegy.

## Sárréti Miklós: A pók és a telefon

- Brrr, brrr - hasított a csendbe a telefon hangja.

Pók Péter a szoba északkeleti sarkába szőtt hálójában a legmélyebb álmából riadt fel.

- Ki ez az elvetemült lélek, aki ekkora lármát csap hajnalok hajnalán? - morogta és nekiállt dörgölni a szemeit a lábaival. Van neki mit dörgölnie, hiszen nyolc szeme van és ugyanannyi lába.

- Brrr, brrr - szól újra a telefon.

- Abbahagyhatnád már, te csörömpölő akármi. Kellott nekem pont ebbe a szobába beköltöznom. Ki a frász vagy te? - méltatlankodott a pók.

- Brrr, brrr.

- A franc essen a fajtádba, hagyd már abba! Kilukad az összes dobhártyám.

- Brrr, brrr.

- Hagy abba, te, mert megkereslek, akárhol vagy és akkor neked annyi.

Ekkor a telefon sípolt egyet, majd megszólalt:

- Szia, Béla! Légyszi, amilyen gyorsan csak tudsz, hívjál vissza, a dolgok komolyra fordultak - beszélt egy női hang a telefon üzenetrögzítőjére.

- Aha, hát beszélni is tudsz? De hol vagy, nem látlak. Meresztem mind a nyolc szememet, de nem látlak. Láthatatlan vagy?

A telefon elhallgatott. A pók visszaeresztette a fejét a párnájára.

- Minő rémséget álmodtam - állapította meg magában, és a következő pillanatban vissza is aludt.

Később - miután jól kialudta magát - a nyolc lábával szélesebesen átszaladt a tőle ötszázhatvan centiméterre levő másik szobasarokba, ahol barátja, Pók Peternák élt.

- Olyan szörnyű rémálmom volt az éjjel, valami éktelen dobhártyaszaggató hang szólt többször is, utána valami síp, majd emberi hang is szólt. Annyira pókriasztó lárma volt, hogy álomban majdnem elfutottam Mekkáig.

- Nem álmodtad azt haver, ezeket én is hallottam, az emberek telefonnak nevezik ezt a förmedvényt, a pók tényleg világgá tudna futni a hangjától.

A beszéd pedig üzenet volt valahonnan más lakásból, ahol szintén van



ilyen készülék. Ezzel az emberek tudnak beszélni egymással, akármi-lyen távol vannak is egymástól - magyarázta Peternák.

-Micsoda, ez egy ilyen csodaszerkentyű? - hüledezett Pók Péter. - Te, Peternák, nekünk is jó lenne egy ilyen herkentyű, nem kellene folyton szaladgálnom hozzád, csak felcsörgetnélek a csodamasinán. Mit szólsz hozzá?

- Á, hülyeség - legyintett Peternák.

- Honnan lehet ilyet szerezni? - kérdezte Péter.

- A hatóságnál kell igényelni, ők bedrótozzák a lakásodat, mert azon megy a hang - felelte Peternák.

- Te, én holnap megyek is, és igénylek egy ilyen csodamütyürt.

Pók Péter alig várta, hogy holnap legyen és igényelhesen egy telefont. Másnap aztán kicsípte magát, s beállított a hivatalba.

- Jó napot, szépséges szép kisasszony! - köszöntötte az ügyfélfogadót.

- Jó napot, Pók úr! Hogy van, mi járatban errefelé?

- Tudja, kedves gyönyörűség, telefont szeretnék igényelni.

- De Pók úr, ahhoz állandó lakhellyel kell rendelkeznie. Maga pedig, hát ugye... csak egy takarítás a lakásban... és volt-nincs pókház.

- Kedves szépséges gyönyörűség, nálam ez nem fordulhat elő, tudja, én alapos pók vagyok, mindenre kiterjedő szakértelemmel választom ki a leendő sarkot, ahova a pókházamat építem. Feltérképeztem a főbér-lőt is, tudom, hogy egy nagyon lusta, trehány, a takarítást utáló emberről van szó. Ez az ember soha nem fogja az én pókházamat kisöpörni, ezt elhiheti nekem, kedves kisasszony. Az a pókház még száz év múlva is ott fog állni.

- Hát jó, ha így áll a dolog, akkor rendben, kiutaljuk magának a telefont. A jövő héten kimegy a szerelőnk és beköti önnek. Megfelel az időpont, Pók úr?

- Tökéletesen, édes drága szép kisasszony - örült a pók a sikerének.

- Örültem a szerencsének, Pók úr! - búcsúzott az ügyintéző.

A pók - mint aki jól végezte dolgát - boldogan sietett haza. Alig várta a jövő hetet, ilyen nagy beruházása még nem volt.

- Micsoda fejlődés ez egy pók életében! - konstataálta elégedetten. Aztán eljött a várva várt nap, a készülék üzemelt. Első gondolata az

volt, hogy felhívja barátját, Peternákot, amikor eszébe jutott, hogy az nem fog menni, merthogy Peternáknak nincs telefonja, ő nem igényelt.

- Hát így nem sokat ér a tudomány, rá kell vennem Peternákot, hogy ő is igényeljen, mert csak akkor tudunk egymással telefonálni.

Így hát mást nem tehetett, mint gyönyörködött az új telefonban. Szép piros színű volt, tetszett neki. Egész estig nézegette, amikor megéhezett. Láta, hogy egy gebe légy beleakadt a hálójába, ez lesz a vacsora. Evés után elálmosodott, egy pillantást vetett még új telefonjára, majd elaludt.

Hajnali négykor megcsörrent a telefon:

- Brrr, brrr.

A pók felriadt álmából, elkezdte döngölni a nyolc lábával mind a nyolc szemét.

- Mi a fene? - dörmögte.

- Brrr, brrr - csörrent újból a telefon.

- Jól van na, megyek már! Fene a pofádat, de sürgős.

- Brrr, brrr.

- Halló, ki az? - szólt bele.

- A ha-lál va-gyok - szólt nagyon lassan egy hang -, azt sze-ret-ném tud-ni, hol-nap dél-u-tán rá-érsz-e, mert ha i-gen, ak-kor vin-ném a ka-szá-mat.

- Menj a pokolba, szórakozz mással, ne velem! - csapta le dühösen a kagylót a pók.

- Méghogy a halál, jobbat nem tudsz kitalálni? - pörölt magában. - Mi-csoda nevetlen telefonbetyárok vannak!

Azzal fogta magát, visszafeküdt az ágyába és egy kis idő múlva újra aludt.

Amikor felébredt, már jócskán sütött a nap, éhes potrohára tette a két első lábát és a többi hat lábával elindult reggeli után nézni. Csak két vérszegény szunyogocskát talált.

- Fél fogamra elég lesz - mondta magában, s mindkettőt megette.

Evés után - jobb nem jutott eszébe - újra leheveredett pihengetni.

Délután már nagyobb szerencséje volt, egy jól megtermett légy mocorgott a hálóban. Ez volt az ebéd, utána kiment süttetni a hasát az

## A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

ablaktól nem messze eső fenyőfára. Esteledett, amikor visszatért a pókházba. Útközben találkozott Peternákkal, aki szintén a délutáni sziesztáról tartott visszafelé. Váltottak néhány szót az időjárásról, aztán mindketten siettek a saját sarkukba, vacsora után nézni. Pók Péter hálójában most is egy kövér légy, plusz egy „vérbő” szúnyog is volt. A legyet megette, a szúnyogot meghagyta reggelre. Potrohát teletömve, mosolyogva bújt ágyba. A teli potroh hamar el is nyomta, de nem tudott aludni igazán, mert a teli potrohnak hátulütője is volt, rossz álmok gyötörték. Éjfél után tudott csak rendesen elaludni.

- Brrr, brrr - riadt fel négy óra tájban a telefon hangjára.

- A rosseb a csengettyűdbe, hát képes vagy ilyenkor felverni? - szidta a telefont.

- Brrr, brrr - csengett ismét a telefon.

- Fogd be, nem érdekel, azért sem kelek fel.

- Brrr, brrr.

- Nem érdekel, érted, hagyjál békén!

- Brrr, brrr.

- Ki az? - vette fel mégis.

- A ha-lál va-gyok - szólt ugyanaz a lassú hang, aki tegnap -, azt szeret-ném tud-ni, hol-nap rá-érsz-e, mert ak-kor vin-ném a ka-szá-mat.

- Már megint te szórakozol, te mocskos féreg? - szólt a pók, de már le is csapta a kagylót. Felidegesítette ez a telefon, hiába aludt már jól, most mégis nehezen aludt vissza. Arra gondolt, át kellene mennie Peternákhhoz, de lustasága legyőzte, nem volt hajlandó egyetlen lábát sem megmozdítani emiatt a félkegyelmű telefonbetyár miatt. Azon a napon sokszor gondolt erre a telefonhívásra, és remélte, hogy most már befejezi a zaklatását ez a félnótás.

- Előbb-utóbb meg kell unnia - vigasztalta magát.

De másnap reggel négy órakor:

- Brrr, brrr.

- A mocskos pofádat, te szemétláda, hát nem unod még? - ordított a kagylóba.

- A ha-lál va-gyok... - kezdte a hang, de a pók lecsapta a telefont.

Pók Péter kezdte megbánni a telefonigénylést.

## PÓKOKRÓL... 1.

---

- Ha ez így megy, nem lesz jó vége - állapította meg magában -, még a végén vissza fogom adni ezt a háládatlan eszközt. Mióta megvan, nincs semmi nyugalmam.

A következő nap hajnalán, pontban négy órakor újra megszólalt a telefon, de a pók már bele sem szólt, csak felvette és vissza is tette a kagylót. Tervezte, hogy - holnap ugyan nem ér rá - holnapután visszaviszi a hivatalba ezt a kütyüldét.

Aztán még egy hajnali telefonhívás zavarta Pók urat, de akkor sem szólt bele, csak visszatette.

- Holnap már nem fogsz engem zargatni, mert visszaadlak a gazdának - mondta odafordulva a telefonhoz.

Így megvigasztalva magát, vissza is aludt azon a hajnalon. Nem is sejtette, hogy még aznap mekkora tragédia fogja érní.

Olyan jól aludt, csak arra riadt fel, hogy valaki éktelenül dörömböl a póklak ajtaján. Hallgatózott egy ideig, sokáig nem tehetette, mert újra verték a pókház ajtaját kívülről.

- Ki az? - kérdezte ijedten, mert olyan vészjósló volt a dörömbölés. Erre újra zörgött az ajtó, méghozzá jó erősen. Pók úr kénytelen volt felkelni és kinyitni az ajtót. Most ijedt meg igazán a látványtól. Az ajtó előtt egy hatalmas, fekete, sűrű szövésű partvisfej nézett rá.

- Mi... mi... mit akar? - kérdezte remegve.

- Háromszor szóltam neked telefonon, aztán még kétszer próbáltalak figyelmeztetni, de már fel sem vetted. Lett volna lehetőséged elmenekülni. Sajnálom - szólt a partvis, azzal placcs, úgy törülte szemközt a pókot, hogy rögtön palacsinta lett belőle, merthogy beszorult a fal és a sűrű szövésű fekete partvis közé. Aztán pillanatok alatt eltűnt a pók háza is. Volt Pókháza, nincs Pókháza!

De szegény telefon is áldozatul esett - miután a póknak nem maradt ideje visszavinni -, a partvis őt is olyan erővel csapta kupán, hogy hatalmas csörömpöléssel ért földet.

Hát ez a történet esett meg a pókkal és a telefonnal. A legenda fennmaradt, ebből a legendából született a mókás találós kérdés:

- Mikor lesz a póknak újra telefonja?

- Majd ha a szoba sarkát ismét telefonja.

## Varga Katalin: A fekete özvegy

Délelőtt szőtte, csak szőtte légiesen könnyed hálóját. A fonalakon megcsillant a nap fénye. Tudta, ma nem ehét sokat, beérte a két háló-jában vergődő léggel. Karcsúnak kell maradnia. Estére csinosítgatta magát, a Pókbálba készült. Saját szövésű ruhájából kacéran villantak elő vékony, hosszú lábai. Mind a nyolc körömcipőjét akciósan vásárolta a Háló butikban.

A pók zenészek már hangoltak, mire az elegáns étterembe ért. Svéd asztalos bál volt. Ingyensiklandozóan kínálták magukat a gazdag lében úszkáló legyek, szúnyogok. A sültök csillogtak saját nedvükben. Pezsgőspoharán megcsillantak a fények. Kacéran mosolygott minden elegáns pók férfira.

Desszert után többen is felkérték táncolni. A sokadik pohár pezsgő után sem akadt össze a nyolc lába. Pörgött, forgott, sőt még énekelt is. Jól érezte magát. Akkor jelent meg Ő. Nagyon elegáns volt a fehér öltönyében a hatalmas termetű keresztispók. Négy mellső lábán aranyűrűk csillogtak. Testőre is volt, egy fürge kaszáspók.

Hősnőnk szemezni próbált az elegáns úrral. De ő csak az italával törődött. Cselhez folyamodott hát. Mintha a mosdóba indulna, megbotlott, pont előtte. Gáláns úri pókként segítette fel. Aggódva érdeklődött, nem ütötte-e meg magát. Megnyugtatta, semmi baja.

- Talán még táncolni is tudok - rebegette.

Így kezdődött románcuk. Nagy szerelem lett belőle.

Hatalmas, aranyszínű hálós lakosztálya volt a keresztispóknak. Szolgák hada szervírozta a sok betévedt legyet, szúnyogot. Hófehér limuzinnal utaztak mindenhova. Lovagját elbűvölte a kedvessége, elegáns ruhái. Nem tudta, hogy milyen veszélyben van. Latrodectus fajtájú fekete özvegyet szeretett. Mivel nem volt túl művelt, nem ismerte fel hölgyében a veszélyt. Egyre szerelmesebb lett, már az utódokon gondolkodott.

Estére tervezték első nászukat, az elegáns aranyszínű lakosztályban. Halk zene, jégbe hűtött pezsgő, rejtett világítás, füstölő. Minden együtt volt a szerelmes estéhez. Szíve pókhölgye ma különösen elegáns

## PÓKOKRÓL... 1.

---

volt hosszú, vakítóan csillogó ruhájában. Parfümje elvarázsolta az érzékeit a felajzott keresztspóknak. Furcsa fények csillogtak társnője szemeiben. Szorosan átölelte őt, mind a nyolc karjával. Ittak, táncoltak, megint ittak, megint táncoltak. Hosszú, forró csókban olvadtak össze, szerelmesen.

S akkor hirtelen az addig kedves, gyengéd pókhölgy fojtogatni kezdte őt. Valami furcsa ködön át érzékelte ezt. Szédült, kiszáradt a szája. De ereje már nem volt védekezni. Egyre jobban süllyedt valami mély, ólmos álomba, ahonnan nincsen visszatérés. Most nem vigyázott a vonalaira. Kéjes élvezettel falta fel lovagját. Aztán kéjesen felkacagott. Azt kiáltotta:

- Sajnálak, szerelmem, de ilyen a természetem!

\*\*\*



Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a  
[http://poeta.hu/ingyen\\_oldal](http://poeta.hu/ingyen_oldal)



---

*A Barátok Verslista honlapja:  
<http://portal.verslista.hu>*

---

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:  
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:  
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:  
<http://www.poeta.hu>*

---